మంచివాళ్ళు

జి. రామచంద్రరావు

"ఏమండీ!"

"..............."

"మిమ్మల్నే!!"

"ఊఁ......"

"లేవండీ! ఎవరో పిలుస్తున్నారు మిమ్మల్ని!"

"అబ్బ!" అంటూ పక్కమీంచి బద్ధకంగా లేచాడు మూర్తి. కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వెళ్ళి తలుపులు తీసి, వాకిట్లోకి చూశాడు. తలుపవతల కానిస్టేబుల్ యూనిఫాంలో నిల్చొనిఉన్నాడు. గబగబా కళ్ళు నులుముకొని, కనుబొమలు బాగాపైకి పోయేలా మళ్లీ చూశాడు.

"ఏమిటండీ?" అడిగాడు మూర్తి.

"సత్యనారాయణమూర్తిగారు మీరేనా?"

"అవును!"

"మీరోసారి స్టేషన్‌కి రావాలి!"

"నేనా?... నే నేంచేశాను?"

"మీరు కాదు! ఆనందరావుగారనీ మీ స్నేహితులట. బ్రోతల్ కేసులో పట్టుబడ్డారు. మా ఎస్.ఐ. గారు కస్టడీలోకి తీసుకొని లాకప్‌లో ఉంచారు. మీరుండేచోటూ అదీ వివరంగాచెప్పి, ఆనందరావుగారు ఎలాగైనా ఈ కబురు మీకు అందచెయ్యమన్నారు."

మత్తు పూర్తిగా వదిలిపోయింది మూర్తికి. నమ్మలేనట్లుగా పెట్టాడు ముఖం. ఏవేవో సందేహాలొచ్చాయి. కాని, పైకి అడగలేదు.

"ఉండండి! ఇప్పుడే వచ్చేస్తున్నాను" పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ ఇంట్లో కొచ్చాడు. బయటంతా మాటుమణిగి ఉందేమో, జానకికూడా అంతా వింది. భర్త లోపలికి రాగానే ఆత్రంగా అడిగింది.

"ఆనందం అన్నయ్యని పోలీసులు పట్టుకెళ్ళడమేమిటండీ?"

"అదే నాకూ అయోమయంగా ఉంది. ఏదో మిస్టేక్ జరిగుంటుందని నా అనుమానం. వెళ్తే అన్నీ తెలుస్తాయిగా" అంటూ పేంటూ, షర్టూ వేసుకొని, వాచీ పెట్టుకొన్నాడు. "జానకీ! పదకొండయ్యింది. నేను మళ్ళీ తిరిగొచ్చేటప్పటికి ఏవేళవుతుందో ఏమో! నాకోసం చూడకుండా పడుకో!" చెప్పు లేసుకొని, ఆటోబైక్ తీసుకొని బయల్దేరాడు మూర్తి.

"మీ రెలా వచ్చారు?"

"రిక్షాలో వచ్చాను."

"అయితే, వెనకాల కూర్చోండి!"

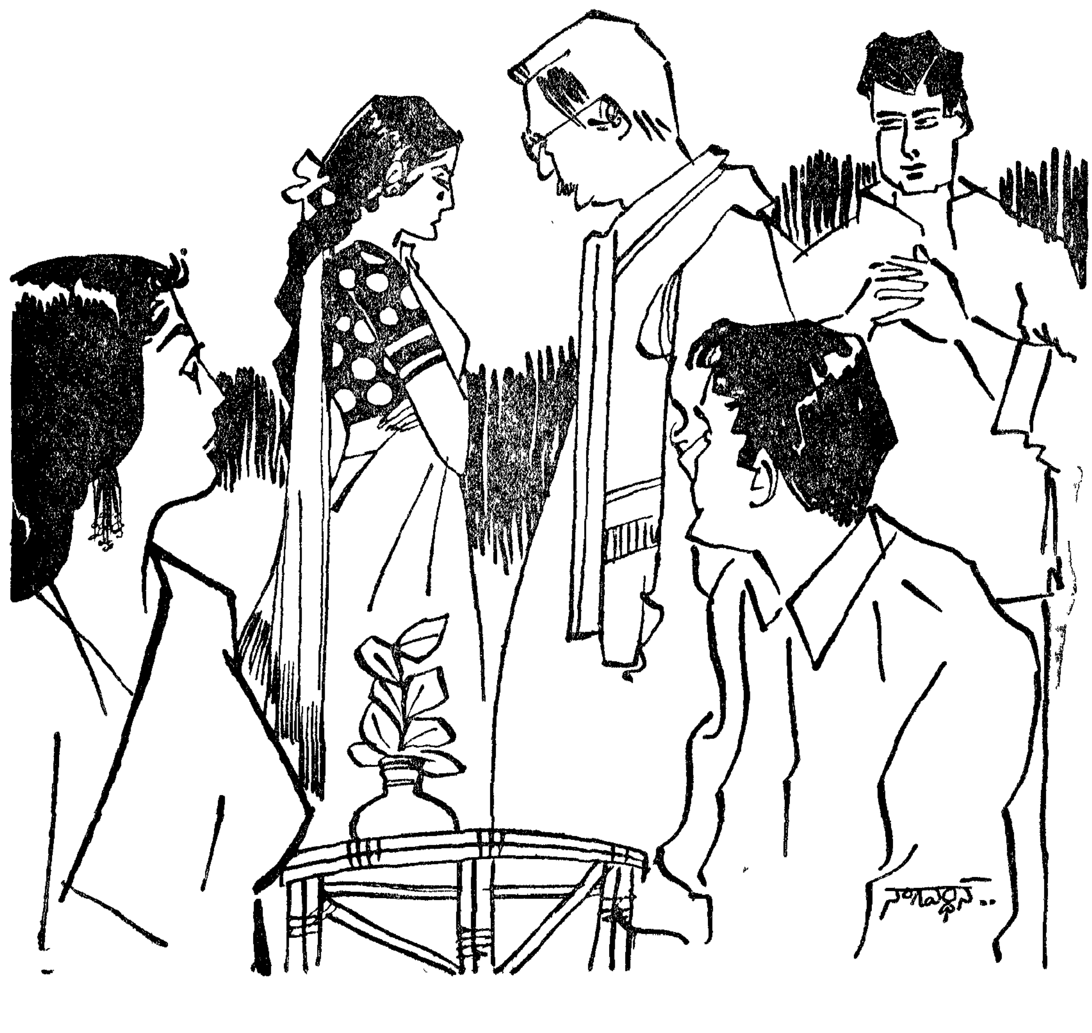

రామరాజ్యనగరం వదలి, కుమ్మరిపాలెం దాటి, హైదరాబాద్ రోడ్ ఎక్కినతరవాత వేగం హెచ్చించాడు మూర్తి. ఆటోబైక్ రివ్వున దూసుకుంటూ ప్రకాశం బరాజ్ దాటిపోతుండగా అడిగాడు కాని స్టేబుల్ని.

"మనం ఎటువెళ్ళాలి ?"

"ఫైవ్ టౌన్ కి !"

సీతన్నపేట లెవెల్ క్రాస్ దాటినతర్వాత టౌన్లో ఇంజన్ ఆపుజేసి, స్టేషన్ దగ్గర దిగి, స్టాండ్ వేసి, ఒక్క జంప్లో మెట్లెక్కి రైటర్ని కల్పుకున్నాడు. అతను పురమాయించిన మనిషి కూడా ఆనందరావున్న చోటికొచ్చాడు. ఆ గదిలో అతనితోపాటు ఇంకా కొంతమంది ఉన్నారు. మూర్తిని చూడగానే కిటికీకి దగ్గరగావచ్చి నిలబడ్డాడు.

"ఏమిట్రాయిది ? ఏమయిందసలు ?" తొందరగానే అడిగాడు మూర్తి.

"చాలా పెద్దపొరబాటే జరిగిపోయింది. ముందు నన్నిక్కడ్నించి జామీనిచ్చి వెంటనే బయటికి రప్పించు ! తర్వాత నీకంతా వివరంగా చెప్తాను. అదుగో ! ఆ నీలిరంగుచీర కట్టుకున్న అమ్మాయీ, నేనూ ఒక యింట్లో ఉండగా హఠాత్తుగా పట్టుకొచ్చారు వీళ్ళు" అని ఎదురుగా వున్న గదివైపు చూపించాడు ఆనందరావు.

మూర్తి చూశాడు. కాని ఆ అమ్మాయి ముఖం కన్పించడం లేదు. తల మోకాళ్ళమీద పెట్టుకొని కాళ్ళను రెండుచేతులూ చుట్టుకొని కిటికీలో కూర్చొని ఉంది.

ఓ నిట్టూర్పు విడిచి, ఆనందరావుని ఇంకేమీ ప్రశ్నించకుండా సరాసరి అక్కడినుంచి రైటర్ దగ్గర కెళ్ళి ఎస్. ఐ. గారి అడ్రస్ తెల్సుకొని, ఏకాయెకి ఛైర్మన్ గారింటికి పోనిచ్చాడు ఆటోబైక్.

* * *

"ట్రెయిన్ గుంటూరు కొచ్చేటప్పటికి తెల్లవారి ఎనిమిదైపోయింది, రాత్రెప్పుడో పన్నెండు గంటలకి కాస్త టీతాగి నంద్యాల్లో బండెక్కాను. బ్రాడ్ గేజ్ మీద బెజవాడ వెళ్ళవలసినరైలు రెడీగాఉంది. కాఫీతాగి కంపార్ట్ మెంట్లో కూర్చున్నాను 'ప్రగతి' తిరగేస్తూ. అయిదునిమిషా లయేటప్పటికి పెట్టంతా నిండిపోయింది. గంట కొట్టారు. గార్డు విజిల్ వేయడం ఇంజన్ కూతకూయడం అయిపోయాయి. బండి కదలబోతూండగా ఓ అమ్మాయి గబ గబా ఎక్కేసి, గుమ్మం దగ్గరే ఉండి పెట్టంతా కలియజూసింది. ఎక్కడా చోటు లేదు. చెయిన్ లాగేచోట తలుపు పట్టుకొని అవతలికిచూస్తూ అలాగే నిలబడిపోయింది. చేతిలో సంచీ తప్ప ఇంకేమీ లేవు సామాన్లు. ముంగురులు నుదుటిమీది కొచ్చి గాలికి నాట్యంచేస్తూంటే వాటిని ఆఅమ్మాయి సుతారంగా అదుపు చేస్తోంది. రైలు స్పీడందుకుంది. నా పక్కనే కూర్చున్న ఓ కుటుంబరావుగారి పిల్లలిద్దరూ మంచినీళ్ళకోసం దెబ్బలాడుకొని, మరచెంబు అటొకడూ, ఇటొకడూ లాగిలాగి చివరికి అదికాస్తా 'దభీ' మని కిందకె త్తేశారు. మూతతీసి ఇచ్చిందేమో ఆ తల్లి. నీళ్ళన్నీ ఎంచక్కా కూర్చున్నవాళ్ళ బట్టలన్నీ పాడు చేశాయి. మండిపోయినట్టుంది కుటుంబరావుగార్కి. చటుక్కున చంకలో వున్న పసివాణ్ణి నాకిచ్చేసి, లేచివెళ్ళి - చెరో చేతికీ దొరక బుచ్చుకొని వాయించేస్తున్నారు.

"పోనిద్దురూ పిల్లలుకదామరి !" అన్నాను.

"అమ్మా ! పిల్లలావీళ్ళు ! పిడుగులైతేను ! ఇంటిదగ్గర బయల్దేరింది మొదలు ప్రాణాలు తోడేస్తున్నారు" అంటూ వగర్చుకొంటూవచ్చి నాదగ్గర్నుంచి కుర్రాణ్ణి అందుకొంటూ ! నన్ను చూసి, వెర్రిమొగం వేసుకొని కొయ్యబారి పోయినట్టు అయిపోయాడు. వెంటనే, నేను "ఏమిటండీ అలా చూస్తారు ?" అని ఆదుర్దాగానే అడిగాను.

"ఏముంది ! అయ్యొయ్యో ! మీరు చూసుకోనేలేదా ? వీడుకాస్తా మీపని పట్టించేసాడు, చూసుకోండి !" అన్నాడు. వాళ్ళపసివాడు నామీద 'పిస్' పోసినట్టు తెల్సుకొని. పెట్టంతా ఘొల్లుమంది. ఆ అమ్మాయికూడా చూసింది. సన్నగా నవ్వుతోంది. నేనుకూడా వెర్రిగా ఆమెవంకేచూస్తూ నవ్వేను. బ్రిడ్జిమీద పెద్ద శబ్దం చేస్తూ వెడుతోంది. బండి. బెజవాడవచ్చేశాం. ఆ అమ్మాయి పెట్టెలోంచి దిగిపోయి, ప్లాట్ ఫాం అంతా దిక్కులు చూసింది. వాలకాన్నిబట్టి ఇక్కడికి రావడం ఇదే మొదటిసారేమోనని అనిపించింది నాకు. వంతెన దిగి స్టేషన్ బైటకొచ్చి రిక్షావాళ్ళను తప్పించుకొని, ఇన్స్టిట్యూట్ దగ్గరకొచ్చి పేవ్ మెంటు మీద నిల్చొంది. కొంతసేపయ్యేసరికి, అక్కడ ఒక స్త్రీ ఒంటిగా నిల్చొని ఉండటం ఒక రకంవాళ్ళు కనిపెట్టారు. ఆమె వెనకనించీ ముందునుంచీ అటూ ఇటూ తిరిగారు. పోజులు విసిరారు. ఇలాంటి వాళ్ళ సంగతి తెలిసికూడా నాకేం పట్టనట్టు ఉండలేకపోయాను. దగ్గరికెళ్లి నవ్వుతోనే పల్కరించాను ఆమె కూడా ప్రసన్నంగానే ఉంది. దాంతో నాకు కొంచెం ఊపు వచ్చింది! ఎక్కడికి కెళ్ళాలని అడిగాను. మౌనంగా ఉండిపోయింది. చూపులు మాత్రం జాలిగా ఉన్నాయి.

"చూడండీ ! పరిచయం లేకపోయినా, ఇలా చొరవగా మాట్లాడుతున్నందుకు మరేమీ అనుకోవద్దు. మీరిలా దిక్కులు చూస్తూ కొత్తవారిలా కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతూ ఈ వూళ్లో తిరిగితే చిక్కుల్లో పడిపోతారు. మీరున్న పరిస్థితి చూస్తే అసలెక్కడి కెళ్ళాలో మీకే తెలిసినట్లులేదు. మీరు మరోలా అనుకోకపోతే, నేననుకొన్నదే నిజమైతే నన్నునమ్మి నాతోపాటు రండి, నేను మోసగాణ్ణికాదు "అనేశాను గబగబా. ఆ అమ్మాయి నాకేసి చూసింది ! అంతే ! రిక్షాపిలిచి కూర్చోమన్నాను. మా ఆఫీసుకి కొంచెందూరంలో ఆపించి, నేనులోపలికెళ్ళి, నీలకంఠాన్ని బయటికిపిల్చివిషయం క్లుప్తంగా చెప్పాను. పర్మిషన్ తీసుకుని మరో రిక్షా తీసుకుని వాడూ బయల్దేరాడు. సత్యనారాయణపురం రైల్వే క్వార్టర్స్ కెదురుగావున్న ఇళ్ళ దగ్గర ఆగి, లోపలకల్లా వెళ్ళి - అక్కడివాళ్ళతో ఏదో మాట్లాడి మమ్మల్నికూడా దిగి రమ్మన్నాడు. అక్కడ ఆ అమ్మాయిని అట్టేపెట్టే ఏర్పాటు జరిపించాడు నీలకంఠం. ఆ తర్వాత రోజూ ఆఫీసు అయ్యింతర్వాత వెళ్ళి మంచీచెడ్డా చూసేవాణ్ణి నిన్న వెళ్ళినప్పుడు కొంచెం హుషారుగానే కనిపించింది. మనిషికి నామీద గురి కుదినట్టుంది. తనే అన్నివిషయాలూ పూసగుచ్చినట్లు చెప్పింది.

ఆ అమ్మాయిపేరు పద్మ. ఏలూరు వాళ్ళది. తల్లేమో వేశ్య. చాలా కాలంపాటు ఓ పెద్దమనిషి అజమాయిషీలో ఉండేదిట. అంతకాలమూ ఆదరించి, తీరా తను కడుపున పడగానే ఆయనకాస్తా చల్లగా జారుకున్నాడు. పద్మపుట్టాక ఎలాగో రోజులు వెళ్ళమార్చి, పిల్లని మూడవ ఫారందాకా చదివించింది. జీవితమంతా నీచంగా ఎంచబడుతూ, హేయంగా, వేశ్యగా బ్రతికినందుకు తన్ని తాను నిందించుకుంటూ పద్మ కూడా ఆ మార్గాన్నే వెళ్ళి ఏ పరిస్థితుల్లోనూ అందుకు బలికాకుండా- చక్కగా పెళ్ళి చేసుకొని సంసారం చేయాలని ఆరాటపడుతుండేదిట. చివరకు అదేస్మరిస్తూ ఒకరోజున పద్మను ఒంటరిదాన్నిచేసి వెళ్ళిపోయింది. తల్లి పోయిన తరువాత ఆ పిల్ల బ్రతుకు మరీ దుర్భరమైపోయింది.

పద్మ తండ్రి ఆ యింటికి వస్తూ పోతూన్న రోజుల్లోకూడా 'నరసింహులు' అని వాళ్ళ దూరబ్బంధువొకతను అకొంపని కని పెట్టుకుని ఉంటుండేవాట్ట. తల్లిపోయాక ఒకవిధంగా పద్మని సాకింది అతనే. అయితే ఎందుకలా మురిపెంగా చూశాడో తెల్సుకోవడానికి పద్మకి ఎన్నాళ్ళో పట్టలేదు. వాడి ప్రోద్బలంతో రోజూ కొంపమీదికి ఎవడో ఒకడు రావడంతో వాళ్ళని ఎలానో తప్పించుకొనే సరికి తలప్రాణం తోకకి వచ్చేది. నరకమంటే ఇదే కాబోలనుకొంది. ఇలా "దినగండం- నూరేళ్ళాయుషుగా జీవించడం సాధ్యంకాదనీ, ఇట్లాగే రోజులు గడిపితే - ఏదో ఒకనాడు ఆ దుర్మార్గుడి కిరాతక చర్యలకిఅన్యాయంగా తను బలైపోవాల్సివస్తుందని ఆలోచించుకొని, ఒక అర్ధరాత్రి ఇల్లు వదిలి వచ్చేసింది. తీరా రైలుస్టేషను కొచ్చాక ఎక్కడి కెళ్ళాలో తోచలేదు. తనక్లాస్ మేట్ ఎవరో ఒక అమ్మాయి వాళ్ళవాళ్ళకి గుంటూరు బదిలీఅయితే ఇప్పుడక్కడే ఉంటున్నట్లు గుర్తొచ్చి గుంటూరు కయితే చేరుకున్నదన్న మాటేగాని అడ్రసు సరిగ్గాలేకపోవడంచేత వాళ్ళ ఆచూకీ తెల్సుకో లేకపోయింది. ఇహ ఎటూ తోచక మళ్ళీస్టేషన్ కొచ్చి అయోమయంగానే టిక్కెట్టు బెజవాడకు తీసుకొని బయల్దేరబోతూన్న బండిలో కంగారుగా ఎక్కేసింది

బండిలో నన్నుచూసినప్పుడే నామీద మంచిఅభిప్రాయం కలిగిఉంటుంది బహుశా ఆ అమ్మాయికి.

తక్కున ఆగిపోయాడు ఆనందరావు. నెమ్మదిగా కుర్చీలోంచిలేచి కిటికీదాకావెళ్ళి అక్కడ నిల్చున్నాడు అటుకేసిచూస్తూ.

అంతసేపూ అతను చెప్పినదంతా భర్తతోపాటు తనూ శ్రద్ధగావిని చటుక్కున ఏదోగుర్తుకొచ్చి వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది జానకి.

చెబుతూ చెబుతూన్నవాడల్లా అలా ఆపేసి, దిగులుగా నిలబడిపోవడం ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు మూర్తి. ఉన్నట్టుండి ఇటుకేసి తిరిగి ఆనందరావే అన్నాడు

"మూర్తీ ! నా బాధ ఏమిటంటే- నన్ను నమ్మి

వాతో రమ్మన్నాను వచ్చేసింది. పాపం! అలా వస్తే ఏంచేశాన్నేను! జైలుపాలు చేశాను! తా నొకర్తీ ఊళ్లో తిరిగితే చిక్కుల్లో పడిపోతుందని చెప్పి - నా వెంటబెట్టుకొచ్చి నేనుచేసిన నిర్వాహకం చూశావా? గోతిలో పడేశాను! కేవలం నా మూలంగానే అన్నెమూ పున్నెమూ ఎరుగని ఆ పిల్ల అతి నికృష్టమైన శిక్ష అనుభవిస్తోంది. దీనికంతకూ కారణం నేను! ఒక విధంగా చూస్తే లేనిపోని ఆశలు నేను కల్పించినట్టే! ఎండిపోయిన మోడు మళ్ళీ చిగురించింది. చెయ్యని నేరానికి శిక్ష అనుభవిస్తూన్న పద్మను దాని ఖర్మానికి దాన్ని అలా వదిలేసి చేతులు దులిపేసుకోవడం అన్యాయం కాదా? నన్ను మాత్రమే రక్షించుకొని ఆ పిల్ల విషయం పట్టించుకోకపోవడం న్యాయం కాదుగదా? నా ప్రాణానికిబడి ఒక జీవి దిక్కూ మొక్కూ లేకుండా ఆ జైల్లో మగ్గిపోవడం నేను భరించలేను. ఇది అమానుషం" ఊగిపోతున్నాడు మనిషి. ముఖంనిండా బాధంతా పులుముకొని పోయింది.

ఆనందరావు కోరికీ, అతని స్వభావమూ బాగా తెలిసినవాడైనా, ఇప్పుడు, ఈ విషయంలో అతని నిర్ణయానికీ, ముఖ్యంగా అతని చిత్తశుద్ధికీ మనసులోనే సంతోషిస్తాడు మూర్తి. అయినా పైకి మామూలుగానే అన్నాడు.

"ఎన్నాళ్ళకో బెయిల్‌మీద తీసుకొచ్చాం. కేసు హియరింగు కొచ్చాక ఫైన్ కట్టేస్తే సరిపోతుంది. అది ఓ రకంగా భయం లేదు. కాని, ఆ అమ్మాయిని పెంచేటతని ఏ పెద్దమనిషైనా ఎలా అడగాలో సాధ్యం కావడంలేదు. పైగా ఎంత అప్రతిష్ఠ! అదీగాక- లోకందృష్టిలో ఈ వ్యవహారమంతా నీచమైన పనికిందే లెఖ్ఖ" క్షణం ఆగి తిరిగి మళ్ళీ అడిగాడు.

"ఆ! ...తర్వాతేం జరిగింది? అసలు పోలీసు లక్కడికి ఎలా వచ్చారు?"

ఆనందరావు తిరిగి చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

"తల్లిని దగాచేసిపెళ్ళిపోయిన ఆ మహానుభావుడి ఆచూకీ తరవాత ఎంత ప్రయత్నం చేసినా తెలియలేదని చెప్పింది! వాళ్ళమ్మ బ్రతికుండగా అతని పేరు కూడా ఎప్పుడూ చెప్పినట్టు గుర్తు లేదట. కాని, అతను వాళ్ళమ్మతో కలిసితీయించుకున్న ఫోటో మాత్రం ఇంట్లో వుండేదనీ, ఏనాటికైనా, ఎక్కడైనా తన తండ్రి తటస్థపడితే పోల్చుకోవచ్చుననే ఆశతో ఆ ఫోటో మాత్రం వచ్చేటప్పుడు తన సంచీలో వడేసుకుందిట! సరిగా ఈముక్క చెబుతూ నాకా ఫోటో చూపిస్తానని లేవబోతూండగా పోలీసువాళ్లు రానేవచ్చారు. మేమూ బాపతువాళ్ళం కాదని ఎంత చెప్పినా వినిపించుకోలేదు. వేన్‌లో ఎక్కించుకుని తీసుకుపోయారు. పోలీసులు అక్కడికి ఎలావచ్చిందీ, ఇది తప్పుగా వారు ఎలా భావించిందీ - నాకూడా అంతుబట్టటంలేదు.

జానకి రెండు గ్లాసుల్లో కాఫీతెచ్చి, మూర్తికీ ఆనందరావుకీ ఇచ్చింది.

"చూశావా [illegible] అన్నయ్య ఎంత రాద్ధాంతం చేశాడో!" కాఫీ అందుకుంటూ అన్నాడు మూర్తి.

"చాల్లెద్దురూ! మీరుకూడా అన్నయ్యనే అంటారు. దిక్కూ మొక్కూలేని ఒక ఆడపిల్లను జాలితలచి ఇంత ఆశ్రయం కల్పించడంలో తప్పేం లేదు. కాకతాళీయంగా ఇంత అనర్థం జరిగిపోతుందని మా అన్నయ్యేమన్నా కలగన్నాడా? ఇంకా మా అన్నయ్య కాబట్టి జరిగిందానికి బాధయినా పడుతున్నాడు. ఇంతకంటే చెయ్యరాని పనులే చేసి, వాళ్ళ ఖర్మానికి వాళ్ళను వదిలేసి నిశ్చింతగా గడిపేయగలగడం అందరికీ చేతకాదులెండి" నవ్వుతోనే అనేసింది జానకి.

"అయితే, మీ అన్నగారి చర్యల్ని వెనకేసుకొస్తున్నావన్నమాట!" చిరుకోపం నటించి అన్నాడు మూర్తి.

"వెనకేసుకురావడమేం ఖర్మ? వున్నమాటే అన్నాను!" ఖాళీ చేసిన గ్లాసులు తీసుకొని వెళ్ళిపోయింది జానకి. ఆనందరావు కూడా వెళ్ళడానికి సిద్ధమై లేచినించున్నాడు.

* * *

"ఉండు నేనుకూడా ఆ వేపొస్తాను. ఆఫీసువేళ కూడా కావస్తూంది" అంటూ మూర్తికూడా లేచాడు. ఈలోగా జానకి కారియర్‌నిండా భోజనం తీసుకొచ్చి అక్కడపెడుతూ అంది.

"కేరియర్ తీసికెళ్ళి పద్మకిచ్చి రండన్నయ్యా"

అనుకోకుండా ఇలా జరిగినందుకు నొచ్చుకున్నాడు ఆనందరావు. "ఎందుకమ్మా! హోటల్నించి తీసికెళ్ళేవాణ్ణికదా, అనవసరంగా శ్రమపడుతున్నావు"

"శ్రమేముందన్నయ్యా. ఈ మాత్రానికి హోటలెందుకు? మరేమీ సంకోచించకుండా ఇకనించీ భోజనం ఇక్కణ్ణించే పట్టుకెళ్ళండి" అంటూ కేరియర్ ఆనందరావు చేతికందించింది జానకి.

ఆ ఇల్లాలి సంస్కారానికి ముగ్ధుడైపోయాడు ఆనందరావు. ఆమెమీద ఎనలేని గౌరవంతో కరిగిపోయాడు. హృదయమంతా బరువెక్కిపోయి మాట్లాడలేక, కేరియర్ పుచ్చుకొని, భారంగా అడుగులేసుకుంటూ ఇవతలకొచ్చేశాడు. వెనకాలే మూర్తికూడా వచ్చి అతన్ని అనుసరించాడు.

* * *

మూర్తికి ఆనందరావుకి స్నేహం ఈనాటిది కాదు. ఒకే వూరు వాళ్ళిద్దరిదీ. ఒకచోటే చిన్నప్పుడు కలిసి చదువుకున్నారు.

మూర్తి వాళ్ళ తల్లిదండ్రులకుఒక్కడే. తండ్రి దశరథరామయ్యగారు. కాస్త శృంగార పురుషుడని ప్రతీతి. సానివాడల పట్టుకొని విచ్చలవిడిగా జీవితం సాగించాడాయన. ఉన్న కాస్త ఆస్తీ ముండలికని, ముతకలకనీ తగలేస్తే ఇహ తరవాతవాళ్ళకి మిగిలేదేమీ ఉండదని భయపడి పెద్దవాళ్లు ఆలోచించి మెల్లగా ఆస్తినంతా మూర్తి తల్లిపేర రాయించేసి ఆయన ఆట కట్టించేశారు.

ఆనందరావుకి మాత్రం వెనకా ముందూ ఎవరూ లేరు. దశరథరామయ్యగారింట్లో తనూ ఒకడుగా అందరికీ తలలో నాలుకలా తిరిగేవాడు. మూర్తి కాలేజీలో చేరడానికి పట్నం వెళ్ళినప్పుడే తను విజయవాడవచ్చేసి ఓ ప్రయివేటు కంపెనీలో చేరి అక్కడే స్థిరపడిపోయాడు.

కాలచక్రం గిర్రున తిరిగిపోయింది. మూర్తి చదువైపోగానే ఓ యింటివాడు కావడమూ విజయవాడలోనే కార్మిక సంక్షేమ కేంద్రానికి ఆర్గనైజరు ఉద్యోగం రావడమూ ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా జరిగిపోయాయి. పట్నంలో కొత్తకాపరం అని వారానికోసారైనా దశరథరామయ్యగారు కొడుకుని కోడల్నీ చూసి వెళ్తున్నారు. ఆనందరావు సలహామీదే ఆఫీసుకి దగ్గరగా ఉండేలా లేబర్ కాలనీకి ఆనుకొని ఉన్న రామరాజు నగరంలో కాపరం పెట్టాడుమూర్తి. ఆనందరావు ఉండేదికూడా కాలనీలోనే కాబట్టి మళ్ళీ చేరువయ్యారు స్నేహితులిద్దరూ.

పద్మ విషయంలో తనపట్ల ఆ దంపతులిద్దరూ ఇంతటి ఆదరం చూపిస్తారని ఆనందరావు అనుకోలేదు. అనివార్యంగా వాళ్ళనికూడా ఈ రొంపిలోకి ఈడ్చవలసి వచ్చిందని బాధపడ్డాడు. కాంతారావుపెళ్ళికి నంద్యాల వెళ్ళకపోయినా ఇంతగొడవ వచ్చేది కాదు. ఇంత మందిని ఇన్ని రకాలుగా ఇబ్బంది పెట్టవలసి వచ్చినందుకు చిరాకు పడిపోయాడు. కాని, పద్మంటే రాను రాను తనకి అభిమానం ఎక్కువైపోతోంది. తనకి తెలీకుండానే ఆమెకు చేరువైపోతున్నాడు. ఏ అవస్థలో ఉన్నా సరే దీనంగా కటకటాల వెనక ఉన్న పద్మమూర్తి ఎప్పుడూ కళ్ళముందు ఆడుతూనేవుంది. దాదాపు తన మనిషిలా ఫీలయ్యాడు. ఆమె విడుదలకోసం ఆరాటపడిపోతూ కాలుగాలిన పిల్లిలా ఉన్నచోట వుండకుండా తిరుగుతూ, జామీను కోసం ఒకరిద్దరు పెద్దవాళ్ళనడిగి భంగపడ్డాడు. "మీ కేమైనా పిచ్చి పట్టిందేమిటయ్యా! ఏదో కుర్రతనం, సరదాగా నాలుగు రోజులు మోజు తీర్చుకున్నావు. అయిపోయింది! అంతేగాని, ఏదో కట్టుకున్న పెళ్ళాం అయినట్టు అలా కాపత్రయ పడిపోతావేమిటి?" అన్నారు తన ముఖం మీద.

ఇదమిద్ధమని తేల్చుకోలేని తన ఆలోచనలకు మనోహరమైన రూపు ఏర్పడినట్టయింది ఆనందరావుకి. అవును! తను కట్టుకుంటే పద్మ తన పెళ్ళాం ఎందుకు కాకూడదు? ఈమాటే అన్నాడు మూర్తితో.

"బాగా ఆలోచించే ఈ నిర్ణయానికొచ్చావా?" అన్నాడు మూర్తి.

"ఆ: ఆలోచించాను. నాకుమాత్రం ఎవరున్నారు? మీరుతప్ప! ఏనాటికైనా గంతకుతగ్గ బొంత ఒకటి అమరాలికదా! నా కాయశక్తులా శ్రమించి. ఉన్నంతలో పద్మని సుఖపెట్టగలననే నా విశ్వాసం. ఆమెకా ఎవరూలేరు, నేనూ అంతే కదా! మా యిద్దరికీ బాగానే సరిపోయిందనుకొంటా. ఇహ ఆవిణ్ణి కనుక్కోవడమే తరవాయి. ఆ పని నువ్వేచెయ్యాలి" అన్నాడు ఆనందరావు.

* * *

లాయరు సలహాతో అప్పీల్ చేసి పద్మని తీసుకొచ్చారు. నిన్నటివరకూ జరిగింది చాలంటూ పద్మని తమ ఇంట్లోనే ఉంచమన్నది జానకి. ఆ యింట్లో వాతావరణం చూస్తూంటే మరో లోకంలో తిరుగుతున్నట్టుగా ఉంది పద్మకి. తన నిక్కడకు తీసుకురాగానే జానకి స్వయంగా ఎదురొచ్చి తను

వుగా లోపలికి తీసికెళ్ళిన దృశ్యం. సరికొత్త అనుభూతియై ఆమె మనస్సుమీద చెరగనిముద్రవేసింది. మాటిమాటికీ అదే తలపోసుకొంటుంది. కొత్త కోడలు దగ్గరుండి అంతా చూపించింది. ఇల్లంతా తీర్చిదిద్ది అద్దంలా ఉంది. జానకి తనపట్ల చూపిస్తోన్న ఆప్యాయతా, ఆదరణా చూసి- మనుషులు ఇంతటి ప్రేమానురాగాలు కురిపిస్తారని జీవితంలో మొదటిసారిగా తెలుసుకొంది. హృదయమంతా ఆవిడ పట్ల పూజ్యభావంతో నిండిపోయింది. తను పుట్టి పెరిగిన వాతావరణానికీ, ఇక్కడికీ, నక్కకీ నాగలోకానికీ ఉన్నంత తేడా ఉందని అనిపించేసరికి తల్లి జ్ఞాపకానికొచ్చింది. ఆ మెతనగురించికలలుగన్న జీవితం ఇలాంటిదే ! తనకంతటి మహాభాగ్యమా? అనుకొంది. కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. కనబడకుండా ఒత్తుకుంది. అన్నివైపులా తిప్పి - అన్నీ వివరంగాచెప్పి, జానకి తిన్నగా హాల్లోకి తీసుకువచ్చింది పద్మని. అక్కడ మూర్తీ, ఆనందరావూ కూర్చొని ఉన్నారు.

పుష్యరాగంలాగా మెరిసిపోతోంది పద్మ. శిల్పాకృతిలోఉన్న ఆవిడ అందచందాలు తదేకంగా చూస్తున్నాడు ఆనందరావు. వీపుమీద ఒక్క చరుపు చరిచాడు మూర్తి. ఉలిక్కిపడ్డ ఆనందరావునే చూసి అందరూ గలగలా నవ్వుకున్నారు. పద్మని వాళ్ళకెదురుగానే కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి పక్కనే తనూ కూర్చుంది జానకి. సమయంచూసి, పద్దుకుని మూర్తి అందుకున్నాడు.

"చూడమ్మా! ఒక్కవిషయం అడుగుతాను. నువ్వేమీ సంకోచించకుండా నన్ను నీ స్వంత అన్నయ్యలాగా భావించి, సమాధానంచెప్పు! మేము ఈ విషయంలో బాగా ఆలోచించే ఈ నిర్ణయాని కొచ్చాం. నువ్వుకూడా ఇందుకు అంగీకరించడానికి అవకాశం ఉందనే నమ్మకంతోనే ఇలా అడుగుతున్నాను. మా ఆనందం నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలని అనుకుంటున్నాడు నీకిష్టమేనా ?"

పద్మ మనస్సులో మంగళవాద్యాలు మ్రోగిపట్టున్నాయి. సిగ్గిల్లి, మెల్లిగా లేచి జానకి దగ్గరగా వెళ్ళి నిల్చుంది.

"మీరెక్కడ ? నేనెక్కడ అన్నయ్యగారూ ! అయినప్పటికీ కూడా మీ మధ్య నాకింత చోటిచ్చి, ఎక్కడో నీచంగా బతకవలసినదానికి ఇంతటి మహాయోగం కలిగిస్తున్నారూ అంటే అది మీ అందరి మంచితనానికీ నిదర్శనం. ఏనాడు చేసుకొన్న సుకృతమో, ఈనాడు మీ అభిమానానికి పాత్రురాలనయ్యాను. ఇంత అదృష్టం నాకు పడుతుందని నేను కలలోకూడా అనుకోలేదు. ఇటువంటి శుభతరుణం కోసమే మా అమ్మ తపించి, తపించి చివరకు తనువు చాలించింది. అదేఉంటే నిజంగా ఎంత పొంగి పోయేదో !" గొంతు పూడుకుపోయి, మాటలు ఆపేసింది పద్మ. గభాల్న జానకి లేచి ఆ అమ్మాయిని అక్కున జేర్చుకుంది.

"పిచ్చిపిల్లా, నీకిష్టమైంది. అంతేచాలు, తల్లి లేనిలోటు జీవితంలో ఎవరూ తీర్చలేరు. ఆమాట నిజమే! కాదనను. అయినా ఇప్పుడు నీకేమి [illegible] ఆనందం అన్నయ్య మంచి మనసుగల మనిషి నిన్ను పువ్వుల్లోపెట్టి చూసుకుంటాడు."

'శుభం' అనుకున్నారు అంతా. జానకి లోపలికెళ్ళి టిఫిన్ తీసుకొచ్చి అందరికీ పెట్టింది. హృదయమూ అనిర్వచనీయమైన ఆనందంతో నిండిపోయింది. తృప్తిగా పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకుంటూ టిఫిన్ తింటున్నారు.

ఎదురుగా వీధి వాకిలివైపు మెట్లెక్కి వచ్చి అరుగుమీద నిలుచున్న వ్యక్తిని హఠాత్తుగాచూసిన పద్మ, పెద్దపులికి చిక్కిపోయిన లేడిపిల్లలా నిలువెల్లా వణికిపోతూ ఒక్క గెంతులో మగాళ్ళిద్దరి వెనకాలకి వెళ్ళిపోయింది. వీధిలోంచి పద్మను స్పష్టంగా పోల్చుకున్న ఆ పెద్దమనిషి విసురుగా హాల్లోకి వచ్చేశాడు. పద్మ కేమైందోనని కంగారు పడుతున్న మిగతా వాళ్ళు ముగ్గురూ, మొరటుగా చెప్పాపెట్టకుండా లోపలికొచ్చేసి నించున్న ఆగంతకుణ్ణి చూసి నిర్ఘాంతపోయారు. పద్మ అవాక్కయి, బెదురు చూపులు చూస్తూ అలాగే ఒదిగిపోయింది. నిప్పులు కక్కుతోన్న కళ్ళతో - పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకొంటూ వెళ్ళి రెక్క పట్టుకొని, ఆ వ్యక్తి బరబరా హాలు మధ్యలోకి లాక్కొచ్చాడు పద్మని.

"ఏమే! నువ్వెక్కడున్నదీ కనుక్కోలేననుకున్నావా ? మా కళ్ళల్లో కారంగొట్టి పారిపోయొస్తావా? పద నిన్ను పాతేస్తాను" అంటూ వీధిలోకి ఈడ్చబోయాడు నర్సింహులు.

రెప్పపాటులో జరిగిపోయిన ఈ హఠాత్పరిణామానికి ఆశ్చర్యపోయిన వారంతా తెప్పరిల్లారు. పరిస్థితి అర్థమయింది. గభాల్న మూర్తి వెళ్ళి అడ్డుపడి నర్సింహాన్ని వారించాడు. అయినా పద్మ చెయ్యి వదల్లేదు అతను. సహనంగా జరిగినదంతా వివరించి నచ్చజెప్పాలని చూశాడు మూర్తి. చివరకు వాళ్ళిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నట్లుకూడా అనేశాడు. దాంతో తోకతొక్కిన త్రాచులాఅంత ఎత్తున లేచి, మరీ రెచ్చిపోయాడు నర్సింహులు.

"ఏంటీ ? ... పెళ్లా ? ... యీల్లేదు ! మరియాదగా నా యెంబడి దాన్ని పంపిచ్చెయ్యండి. అట్టా కాకుంటె - చానా దూరంపోద్ది యవ్వారం." అన్నాడు బుసలు కొడుతూ. ఇహ లాభం లేదని తేల్చిచెప్పేశాడు మూర్తి.

"చూడండీ ! వాళ్ళిద్దరూ ఇష్టపడి ఈ పెళ్ళి చేసుకుంటున్నారు. మధ్య ఎవరడ్డుపడినా ఆగదు. ఇందులో మీరు చేయగలిగింది ఏమీ లేదు. అనవసరంగా గొడవ చెయ్యకుండా ఎలానూ వచ్చారు కాబట్టిమీరుకూడా నాలుగుఅక్షింతలువేసివెళ్ళండి."

"అదెట్టా యీలవుద్దండీ ? మా కుల వృత్తి మానుకోమంటారా ! అవతల ఒకాయనికిమాటిచ్చాన్నేను. ఆయనేమో దీన్ని కన్నెరికం చేసుకుంటానని చెప్పి నా చేతికి డబ్బిచ్చిపోయాడు. ఇదేమో చెప్పాపెట్టకుండా ఉడాయించియీడకొచ్చికూచుంది. అతగాడొచ్చి నా పీకలమీద కూచుంటాడు. పిల్లనన్నా తెమ్మంటాడు; లేకుంటే - డబ్బన్నా మొగాన కొట్టమంటాడు. ఇంకా యాడుండాది నా దగ్గర ? అందుకని,బాబ్బాబని బతిమాలి నాల్రోజులు గడువడిగినా, ఆయన్నిగూడాయీపూరే, దీన్ని ఇక్కడెక్కడో ఎవరో కుర్రోడి యెంబడి చూసి, అక్కను బట్టలేక పోలీసులకి సెప్పేశాడంట ! దాన్ని మళ్ళా మీరిడిపించుకొచ్చినాక నా దగ్గిరికొచ్చి ఆయన ఆత్రంకొద్దీ ఈ ముక్క నాకు చెప్పినాడు. కాంటి సరిపోయింది. లేకుంటే నా పరువేంగావాలా ?' అని గద్దించి మాట్లాడాడు నర్సింహులు.

"తనకావృత్తి ఇష్టంలేదు మొర్రో అని మొత్తుకుంటూంటే - మధ్య నువ్వు డబ్బు కాశపడి వెధవపని చేసినందుకు అనుభవించు. లేకపోతే నువ్వు వాడూ కలిసి కట్టగట్టుకొని కృష్ణలో దూకండి ! అంతేగాని పద్మను మాత్రం తీసుకెళ్ళడానికి ప్రయత్నం చేస్తే సనూరుకోను" అంటూ ఇహసహించలేక ఆవేశంగా పద్మ చెయ్యి పుచ్చుకొని అక్కడ్నించి ఇవతలకు లాగాడు ఆనందరావు.

"అసలు నువ్వెవడియ్యా ! వూరుకోవడానికి!" అంటూ ఆనందరావు మీదికొచ్చాడు నర్సింహులు. ఆనందరావుకూడా తలపడ్డానికి సిద్ధపడ్డాడు. కోడిపుంజుల్లా ఒకళ్ల నొకళ్ళు చూసుకుంటున్నారు. మూర్తి విడదీయడానికి ప్రయత్నం చేస్తునేఉన్నాడు. జానకీ పద్మ భయకంపితులై ఒకవారగా ఒదిగి నించున్నారు.

సరిగా అదే సమయానికి దశరథరామయ్యగారు అక్కడికొచ్చారు. ఈ గొడవంతాచూసి ఖంగారుపడిపోయాడాయన. 'ఏమిటేమిటి, ఎందుకిలా దెబ్బలాడుకుంటున్నారు" అంటూ హడావుడిగా మధ్యలోకొచ్చేశాడు.

సరిగ్గా ఈ సమయంలోనే తండ్రి రావడంతో గుక్క తిప్పుకోలేక నీళ్ళు నమిలాడు మూర్తి. పట్లు వదిలేసి వస్తాదులిద్దరూ వెనక్కి తగ్గారు. మావం గార్ని చూసి లోపలికెళ్ళబోతూ - మళ్ళీ ఎందుకో అక్కడే ఆగిపోయింది జానకి. 'అబ్బే ఏమీలేదు మావయ్యా' అంటూ చేతులు నలుపుకుంటూ నిలబడ్డాడు ఆనందరావు. నర్సింహులు క్షణంకూడా అక్కడ వుండకుండా వెనక్కికూడా తిరిగి చూడకుండా కాలికి బుద్ధిచెప్పాడు. పద్మ శిలావిగ్రహంలా, రెప్పయినా కొట్టకుండా దశరథరామయ్యగార్నే చూస్తోంది వీళ్ళందరి వాలకాలా చూస్తే- ఆయన కేమీ అంతుబట్టక తిరిగి కొడుకుని రెట్టించాడు. "ఏమిట్రా మూర్తీ! ఇదంతా ఏమిటి? ఆ అమ్మాయి ఎవరూ? ఏమిటలా చూస్తోంది?"

మూర్తీ ఆనందరావూ ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు అర్థంకాక.

పద్మ మొహం క్రమంగా వికసించింది. పట్టరాని ఆనందంతో "నాన్నా" అంటూ బాణంలా దూసుకువచ్చేసి, దశరథరామయ్యగారి కాళ్ళకి చుట్టేసుకొంది. ఆనందరావు ఎగిరి గంతేసి, పద్మ సంచీలో ఉన్న ఫొటోకోసం పరుగెత్తి ఉత్తరక్షణంలో అది చేతబుచ్చుకొనివచ్చి, దిగ్భ్రాంతుడై వున్న దశరథరామయ్యకు అందించాడు. అదిచూడగానే మ్రాన్పడిపోయి, అప్రతిభుడై నిలబడిపోయాడు.

కొంతసేపటికి విషయమంతా ఆయనకు మబ్బు విడినట్లు విడిపోయింది. మెల్లిగా తేరుకుని, ఒంగి ఆప్యాయంగా రెండు భుజాలూ పట్టుకొని పైకి లేవనెత్తాడు పద్మని.

★